

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 144/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 115/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2011 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), bez právneho

zastúpenia, ktorou namietal priet'ahy v konaní Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) vo veci sp. zn. 50 C 115/2008.

Keďže z textu sťažnosti nebolo možné zreteľne zistiť skutkový a právny stav v namietanej právnej veci sťažovateľa, ústavný súd si vyžiadal od okresného súdu spis sp. zn. 50 C/115/2008, z ktorého zistil, že namietané konanie začalo žalobou o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu proti 21 odporcom podanou sťažovateľom na Okresnom súde Bratislava I 28. januára 2008 spolu so 124 prílohami.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Žaloba podaná 28. 01. 2008. Sudkyňa nevykonala vo veci nič. Iba hľadala fiktívne majetky po bankách, čím ohovára a špiní meno D. B. v bankách, keď jeho majetok je opakovane hľadaný po bankách. Pritom ju vôbec nezaujímá meritum veci: VRAŽDA V ŠTÁDIU POKUSU a NEPOSKYTKUTIE POMOCI v bezvedomí...

... Prvý úkon sudkyne je až po 2-rokoch z dňa 23. 11. 2009, keď sa vylúčila s konania. Teda sudkyňa sa iba postarala o marenie spravodlivosti.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol vo veci jeho sťažnosti týmto nálezom:

„II.A Okresný súd Bratislava II porušuje základné práva D. B. garantované čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

II.B. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II konať bez ďalších priet'ahov.

II.C. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 100.000 EUR v lehote 15 dní od právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu. V prípade omeškania je Okresný súd povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške 300 EUR za každý deň omeškania od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

Plus trovy advokáta.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie advokáta pre konanie pred ústavným súdom.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom č. Spr. 3110/2011 doručeným ústavnému súdu 4. marca 2011, v ktorom sa predsedníčka tohto súdu vyjadrila k sťažnosti sťažovateľa takto:

„Sťažnosť sťažovateľa považujem za neopodstatnenú a navrhujem ju neprijat' z dôvodu, že návrh na začatie konania podal sťažovateľ dňa 28. 01. 2008 na Okresný súd Bratislava I, na tunajší súd bola vec odstúpená dňa 20. 05. 2008. Vo veci bola pôvodne zákonnou sudkyňou JUDr. I. D., voči ktorej sťažovateľ dňa 02. 07. 2008 vzniesol námietku zaujatosti. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 NcC/16/2008-239 zo dňa 28. 08. 2008 sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. Súd vo veci postupoval od podania návrhu na súd plynule, bez prietáhov. Vo veci síce nebolo doposiaľ nariadené pojednávanie, toto nebolo možné, nakoľko sám navrhovateľ pri podaní návrhu na súd požiadal o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, uznesením č. k. 50C/115/2008-253 súd sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj ďalších procesných návrhov (vydanie opravného uznesenia). Tunajší súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu týchto procesných návrhov a sťažovateľ v tomto konaní svoju nespokojnosť s vydanými rozhodnutiami riešil podaním odvolania, ako aj písomnými podaniami s výrokmi, ktorými zasiahol do autority súdu, profesionálnej a osobnej cti vo veci konajúcej sudkyne, za čo podala JUDr. D. na sťažovateľa trestné oznámenie a žalobu o ochranu osobnosti.

Vo veci konalo niekoľko sudcov - JUDr. I. D., JUDr. L. N., naposledy bola vec prikázaná opatrením predsedníčky súdu v súlade s platným Rozvrhom práce na rok 2011 JUDr. J. S., z dôvodov vyplývajúcich z obsahu súdneho spisu.

Sťažovateľ nevyužil svoje právo a nepodal sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedníčke súdu podľa § 62 Zákona č. 757/2004 Z. z.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46. ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až 56 zákona Národnej rady slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C/115/2008. Ide o súdny spor o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorom sťažovateľ žaluje hromadne viacerých odporcov, ktorí boli činní v trestnom konaní začatom na základe podnetu sťažovateľa. Z prehľadu konania vyplýva, že od podania žaloby sťažovateľom (28. január 2008) do podania sťažnosti na prietahy v konaní ústavnému súdu (17. január 2011) celková dĺžka konania predstavuje takmer tri roky. V tomto období okresný súd ešte nepristúpil k meritórnemu prerokovaniu návrhu na začatie konania. Vo svojom doterajšom postupe bol prvostupňový súd zameraný na riešenie procesných otázok – zaplatenie súdneho poplatku za návrh, zisťovanie, či sťažovateľ splňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a odstraňovanie nedostatkov podaní sťažovateľa. V priebehu konania došlo dvakrát k zmene zákonného sudcu, z dôvodu ich vylúčenia pre zaujatosť. Dôvodom na vylúčenie v oboch prípadoch boli súdne spory, ktoré sudkyne vedú so sťažovateľom.

Na doterajší priebeh a dĺžku konania malo však vplyv aj správanie sťažovateľa, ktorého postup nebol vecný a konštruktívny, jeho podania boli nepresné a nejasné a viaceré z nich mali urážlivý charakter. Jeho urážlivé vystupovanie proti konajúcim sudcom v priebehu konania ako aj v iných konaniach vedených na okresnom súde, v ktorých je sťažovateľ účastníkom, malo za následok vznik a vedenie súdnych sporov proti konajúcim

sudcom, čo malo vplyv na priebeh konania, keďže spôsobovalo nevyhnutnosť výmeny zákonných sudcov.

Ústavný súd už viackrát rozhodol, že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priet'ahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a tiež zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní nepodal a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodíť ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) ústavný súd mohol tiež dospieť k záveru, že nevyužitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov mohlo viesť aj k nevyhoveniu sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti.

Z obsahu petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v napadnutom konaní namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu. V obsahu sťažnosti však skutočnosti, ktorými malo byť toto jeho právo porušené, neodôvodňuje a zo sťažnosti ani nevyplýva, konkrétne akým postupom či rozhodnutím malo dôjsť k porušeniu označeného článku ústavy. Keďže sťažovateľ tieto

svoje námietky nešpecifikoval, nemohol ich ústavný súd ani preskúmať, a preto v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde, z uvedeného dôvodu sa už nezaoberal sťažovateľovou žiadosťou o stanovenie právneho zástupcu, pretože v tomto prípade by zrejme išlo o bezúspešné vymáhanie práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2011